

za místnosti ve smyslu nařízení z 22. ledna 1919 čís. 38 sb. z. a n. pro Vás přebytné a proto potvrzuje v odpor vzatý výměr městského úřadu v Hlinsku a zamítá Vaše odvolání co zákonem nedoložené.«

O stížnosti vytýkající naříkanému rozhodnutí nezákonnost a provedenému řízení vadnost uvážil nejvyšší správní soud takto:

Jak ze spisů a zvláště z porovnání nálezů obou správních stolic vysvítá, zabral městský úřad v Hlinsku v domě stěžovatelově 2 místnosti v přízemí do ulice, kterých užívá stěžovatel jako místností obchodních; žalovaný úřad ponechal sice tyto místnosti obecním úřadem zabrané stěžovateli jako potřebné pro jeho povolání, uznal však zároveň 2 jiné místnosti do dvora ležící, označené v situačním náčrtu jako spíž a kuchyně za místnosti pro stěžovatele přespočetné a potvrdil zabírací nález v odpor vzatý.

Tím porušil žalovaný úřad svou kompetenci nařízením z 22. ledna 1919 č. 38 sb. z. a n. mu přikázanou, neboť okresní správa politická jest dle § 24 tohoto nařízení oprávněna v řízení odvolacím rozhodovati jen v mezích podaného odporu jako instance druhá. Mohl tedy žalovaný úřad, shledal-li námitky stěžovatelovy důvodnými, toliko celý zabírací nález v odpor vzatý zrušiti a bylo by pak věci obce, aby po provedeném novém řízení v I. instanci vzala v úvahu, zdali by nebylo přípustno zabrání některých jiných místností v domě stěžovatelově se nalézajících. Vydal-li však žalovaný úřad na místě městského úřadu sám ve věci nový zabírací nález, třeba jej označil jako rozhodnutí o odporu stěžovatelově, jest nález tento rozhodnutím instance první, tedy nálezem úřadu nepřislušného a slušelo jej již z tohoto důvodu dle § 7 zákona o správním soudě jako zmatečný a zákonu se přičící zrušiti.

Nejvyšší správní soud nemusil se proto zabývati již dalšími námitkami stížnosti, k tomu se odnášejícími, že zabrané místnosti jsou součástí bytu stěžovatelova a že nejsou vzhledem k počtu členů jeho rodiny, pak jeho povolání místnostmi přespočetnými po rozumu § 3 citovaného nařízení.

Č. 361.

Zabírání bytů: Pro výrok o zabrání místností jest rozhodný jedině stav jejich bezprostředně v době zabrání.

(Nález ze dne 19. března 1920 č. 2005.)

Prejudikatura: nález ze dne 28. června 1919 č. 3286, sbírky č. 150.

Věc: Theodor a Amalie Schmidtovi na Král. Vinohradech (adv. Dr. Katz z Prahy) a Karel Janecký na Král. Vinohradech (adv. Dr. Taussig z Prahy) proti společnému bytovému úřadu v Praze stran zabrání místností restauračních.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Naříkaným rozhodnutím zabral společný bytový úřad v Praze dle usnesení senátu ze dne 18. listopadu 1919 na základě § 6

vl. nař. ze dne 22. ledna 1919 čís. 38 sb. z. a n. velkou restaurační místnost najatou Karlem Janeckým v domě Amalie Schmidtové čp. 35 v Král. Vinohradech, Jungmanova tř. čís. 25 v přízemí, poněvadž »jest prokázáno, že místnosti té není po delší dobu používáno«.

Rozklad do tohoto rozhodnutí Karlem Janeckým podaný byl zamítnut usnesením ze dne 15. prosince 1919 čís. 59.903.

O stížnostech do těchto rozhodnutí vznesených uvážil nejvyšší správní soud toto:

V tom, že o rozhodnutí společného bytového úřadu nebyla zpravena majitelka domu, nýbrž její manžel Theodor Schmidt, neshledal nejvyšší správní soud podstatnou vadu řízení, když majitelce domu nebylo tímto porušením předpisu § 8 cit. nař. znemožněno, aby se proti naříkanému rozhodnutí v čas bránila.

Nález v odporu vzatý o zabrání místnosti sice neuvádí výslovně, o který speciální předpis § 6 cit. nař. se opírá, avšak z toho, že vyslovuje zabrání restaurační místnosti z důvodu, že jí není po delší dobu používáno, nutno souditi, že má na mysli předpis čís. 7 § 6 cit. nař., dle kterého lze zabráti nepoužívané živnostenské místnosti anebo nepoužívané místnosti určené k provozování jakéhokoliv jiného zaměstnání. Místnosti takové se pokládají za nepoužívané, jsou-li prázdné, nebo používá-li se jich toliko k uložení věcí, které majitel může uložit jinde (§ 1, odst. 1, č. 7 l. c).

V té příčině vyšetřil žalovaný úřad výsledkem Karla Janeckého dne 2. října 1919 předsevzatým, že tento stěžovatel má dvě restaurační místnosti. Velký sál jest užíván vojenskou stanicí pro 200 vojáků. Prohlídkou místností pak dne 9. října 1919 vykonanou bylo zjištěno, že ze dvou restauračních místností menší jest restauračně zařízena, druhá větší dosud zařízena není, ale bude prý zařízena v několika dnech, jakmile budou spravena okna.

Tím byl sice zjištěn stav a způsob užívání místností v době na několik týdnů před zabráním, avšak nebylo zjištěno, jaký stav byl v době zabrání místnosti, který jest pro výrok o zabrání jedině rozhodný. V tom spočívá podstatná vada řízení, která tím více padá na váhu, že stěžovatelé jednak již v rozkladu, jednak ve stížnostech svých kladou důraz na to, že dne 10. listopadu 1919, tudíž ještě před zabráním a dříve, nežli nastala ztráta volné dispozice s místností (§ 7 l. c), pronajata byla zabíraná místnost ředitelství pošt a telegrafů v Praze k pořádání kursu pro montéry a pro tento účel po 8 hodin denních jest používána, kdežto v hodinách večerních slouží k pořádání schůzí, přednášek, hostin a j. Bylo-li v době, kdy naříkané zabrání bylo usneseno, oné místnosti takovýmto způsobem užíváno, nebylo by jí lze pokládati za nepoužívanou místnost živnostenskou a tím by zmizel zákonný důvod pro její zabrání.

Poněvadž, jak právě vysvětleno, chybí vyšetření o používání nebo nepoužívání zabrané místnosti v době jejího zabrání, jeví se nutným skutkovou podstatu v tom směru doplniti a bylo proto naříkané rozhodnutí po rozumu § 6, odst. 2 zákona o správním soudě zrušiti.

Tím minula potřeba, aby se nejvyšší správní soud zabýval ostatními námitkami stížnosti.